

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Bc. L. P.**, zastoupený Mgr. Ing. Jaroslavou Sodomkovou, advokátkou se sídlem Na Příkopě 857/18, Praha 1, proti žalované: **Vysoká škola ekonomická v Praze**, se sídlem náměstí Winstona Churchilla 1938/4, proti rozhodnutí rektorky žalované ze dne 6. 4. 2016, č. j. 1135/2016-9202, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 A 110/2016 – 43,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 A 110/2016 – 43, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včasně podanou kasační stížností ze dne 4. 1. 2017 brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí rektorky žalované (dále jen „rozhodnutí žalované“).

[2] Žalovaná svým rozhodnutím zamítla stěžovatelovu žádost o přezkoumání rozhodnutí děkana Fakulty mezinárodních vztahů Vysoké školy ekonomické v Praze (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16. 2. 2016, č. j. 73397 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), přičemž napadené rozhodnutí potvrdila.

[3] Prvostupňovým rozhodnutím bylo stěžovateli „ukončeno“ studium navazujícího magisterského studijního programu Mezinárodní ekonomické vztahy, obor Mezinárodní obchod. V odůvodnění správní orgán prvního stupně u stěžovatele zejména konstatoval: *„Nedostatečný počet kreditových poukázek. Počet volných poukázek: 25. Počet potřebných poukázek: 36. Dnem ukončení studia je den nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“* Dále obsahovalo prvostupňové rozhodnutí též poučení o možnosti podání opravného prostředku.

[4] Stěžovatel ve své žádosti o přezkoumání prvostupňového rozhodnutí uvedl, že žádá o důkladné prozkoumání správnosti testu z předmětu „1FP412 Oceňování podniku II“. Dále podrobně popsal proběhnuvší komunikaci mezi ním a jednotlivými akademickými pracovníky, zejména se svou cvičící příslušného předmětu a s vedoucím katedry financí a oceňování podniku. Uzavřel, že ani poté, co požádal vedoucího katedry, aby s ním ověřil správnost jeho testu, mu nebylo vyhověno a „test mu zřejmě nechtěl být ukázán“. Dále namítl, že test nebyl opraven jeho cvičící, nýbrž jiným zaměstnancem. Dle jeho názoru se jednalo o nestandardní postup. Opětovně pak stěžovatel vznesl požadavek na řádné ověření a na „ukázání správnosti“ opravného testu vedením katedry.

[5] Žalovaná ve svém rozhodnutí především uvedla, že posuzovala stěžovatelovu žádost o přezkoumání v rozsahu, zda prvostupňové rozhodnutí nebylo v rozporu se zákonem nebo vnitřním předpisem žalované nebo její části. Dále prověřila a potvrdila správnost všech údajů týkajících se studia stěžovatele a především počtu jeho volných kreditových poukázek, jímž bylo napadené rozhodnutí odůvodněno. K tomu uvedla, že podle čl. 20 odst. 1 písm. a) Studijního a zkušebního řádu rozhodne děkan o ukončení studia studentovi, který nemá po skončení semestru k dispozici počet kreditových poukázek nutných k řádnému ukončení studia a děkan mu nepřidělí další kreditové poukázky. Stěžovatel se přitom objektivně dostal do situace, kdy děkan rozhodne o ukončení jeho studia. Rektorka dále konstatovala, že byla fakultou ujistěna, že test byl ohodnocen správně. Ze stěžovatelova popisu proběhnuvší komunikace přitom vyplývá, že vyučující se jeho podnětem k přezkoumání správnosti bodového ohodnocení testu určitým způsobem zabývali a zjištěnou chybu promítli do celkového vyhodnocení testu. Stěžovatel však v žádosti o přezkoumání neuvedl žádný další konkrétní příklad či otázku, jejichž chybným vyhodnocením by měl být poškozen. Ze studijního a zkušebního řádu (dále jen „SZŘ“) ani z jiného vnitřního předpisu žalované přitom nevyplývá, že by měl student nárok na kompletní opravení testu ve své přítomnosti. Pokud správnost vyhodnocení testu potvrdili postupně vedoucí katedry i proděkan pro pedagogickou činnost, rektorka toto považuje za dostačující. Rektorka žalované proto shledala prvostupňové rozhodnutí souladným se zákonem i vnitřními předpisy žalované.

[6] V žalobě stěžovatel vůči rozhodnutí žalované zejména namítal, že tato nezjistila dostatečně skutkový stav věci a z provedených důkazů vyvodila nesprávné závěry. Rektorka žalované se nezabývala konkrétními námitkami ohledně vyhodnocení testu. Při objektivním hodnocení testu by stěžovatel získal dostatek bodů, aby v uvedeném předmětu uspěl, a nebylo by mu ukončeno studium. Z rozhodnutí žalované není zřejmé, na základě čeho byl přijat závěr, že hodnocení sporného testu bylo věcně správné. Rovněž nebylo

pokračování

vysvětleno, proč nebyl test opraven právě vyučující (cvičící) stěžovatele, nýbrž osobou jinou.

[7] Městský soud v odůvodnění zamítavého napadeného rozsudku zejména uvedl, že stěžovatelovy důkazní návrhy zamítl dílem pro nadbytečnost (neboť řada z příslušných důkazních prostředků je již součástí předloženého správního spisu), dílem z důvodu, že směřovaly k prokázání skutečností, které leží mimo oblast soudního přezkumu, tedy hodnocení zkoušky a ověřování znalostí stěžovatele, a konečně dílem proto, že by stěží mohly objasnit více, než co je podchyceno ve správním spise. Ohledně otázky rozsahu přezkumu vysokoškolských zkoušek odkázal městský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2009, č. j. 9 As 1/2009 – 141 (dostupný na www.nssoud.cz), a obsáhle z něj citoval. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 – 63, pak městský soud konstatoval, že rozhodnutí rektora vysoké školy musí být řádně odůvodněna, tj. musí se vypořádat s námitkami „odvolatele“ tak, aby rozhodnutí byla přezkoumatelná. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 As 79/2011 – 120, publikovaného pod č. 2566/2012 Sb. NSS, pak městský soud vyvodil, že při přezkumu musí být v případech, kdy je to namítáno nebo kdy pochybnost o tom v řízení jinak vyjde najevo, provedeno i věcné posouzení, zda uchazeč správně odpověděl na otázky či zkušební úlohy, včetně případného posouzení, zda zadané otázky či úlohy byly podle současného stavu vědeckého poznání formulovány správně a zda byly logicky a jazykově formulovány dostatečně jednoznačně. Zjistí-li rektor, že otázka či úkol nebyly formulovány z vědeckých hledisek správně či nebyly dostatečně jednoznačné, nemůže jít toto pochybení k tíži studenta. Městský soud předeslal, že ačkoli se citovaná judikatura vztahuje k přezkumu rozhodnutí o výsledku přijímacího řízení uchazeče o studium na vysoké škole, s ohledem na obsahovou totožnost § 68 odst. 3 písm. g) a § 50 odst. 5, stejně jako § 68 odst. 4 a § 50 odst. 7 zákona o vysokých školách, ve znění účinném do 31. 8. 2016, není důvod, aby se rozsah odůvodnění těchto rozhodnutí lišil (což městský soud přirovnal k případu dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004 – 54, č. 791/2006 Sb. NSS).

[8] Na základě výše stručně popsaného skutkového a právního základu městský soud vyslovil, že stěžovatel sám určil obsahem své žádosti rozsah přezkumu prvostupňového rozhodnutí. Stěžovatelova žádost byla z větší části popisná a co do námitek zcela obecná a nekonkrétní. Bylo žádáno toliko o přezkum správnosti testu, aniž by bylo jakkoli věcně a konkrétně uvedeno a zdůvodněno, proč daný test, jednotlivé testové otázky nebo jejich hodnocení byly stěžovatelem považovány za nesprávné. Městský soud proto nemohl rozhodnutí žalované vytknout, že na neurčité námitky odpovědělo rovněž obecně. K předchozí komunikaci stěžovatele, jeho cvičící a vedoucího katedry soud nemohl přihlídnout, neboť rozsah přezkumu prvostupňového rozhodnutí byl určen pouze stěžovatelovým „odvoláním“ (tj. terminologicky správně „žádostí o přezkoumání rozhodnutí“). V žádosti o přezkoumání stěžovatel žádné testové otázky a jejich případné správné odpovědi nekonkretizoval.

[9] Ohledně žalobní námitky, že test byl opraven nepovolanou osobou (odlišnou od stěžovatelovy cvičící), městský soud shledal, že tato není důvodná, neboť Studijní a zkušební řád žalované studentovi negarantuje opravení testu osobou konkrétního

pracovního zařazení. Nadto soud poznamenal, že lze považovat za běžnou praxi, že zkoušení a opravování písemných testů se dělí mezi více vyučujících. Krom toho žalobce neuvedl, jakým způsobem bylo fakticky zasaženo do jeho práv, byl-li test opraven osobou odlišnou od jeho cvičící. Závěrem městský soud uvedl, že správní soudy nemají pravomoc přezkoumávat věcnou stránku vysokoškolských zkoušek. Pokud navíc stěžovatel naformuloval žádost o přezkum prvostupňového rozhodnutí obecně, nemůže tento nedostatek zhojit později v soudním řízení správním.

[10] Úvodem ztotožňuje stěžovatel důvody své kasační stížnosti s těmi uvedenými v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Konkrétně stěžovatel namítá, že nesprávný je právní názor městského soudu, podle něhož nemohou být zejména vědomosti studenta, zadání zkušebních otázek či způsob hodnocení výkonu studenta podrobeny přezkumu ve správním soudnictví. Stěžovatel je názoru opačného; krom toho opačný závěr vyplývá i z usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2016, sp. zn. III. ÚS 2534/14.

[12] Podle stěžovatele městský soud pochybil i v tom, že nepřihlédl ke skutečnosti, že nesprávné opravení konkrétních otázek v testu z předmětu 1FP412 Oceňování podniku II namítal jak v žalobě, tak i neprodleně po zjištění výsledku prvotní opravy testu. Žalovaná i městský soud navzdory tomu vycházejí z nesprávného a správním spisem nepodloženého zjištění, že námitky stěžovatele byly zcela obecné a nekonkrétní. I když přímo v žádosti o přezkoumání prvostupňového rozhodnutí nebyly výslovně uvedeny otázky, jejichž odpovědi měly být opraveny nesprávně, jsou tyto zřejmé ze zaznamenané e-mailové komunikace stěžovatele a pracovníků žalované. V žádosti o přezkoumání však stěžovatel konstatoval: „8. února jsem kontaktoval paní P. s žádostí o důkladné prohlédnutí testu, kdy jsem také shrnul některé své odpovědi v souladu s doporučenou literaturou“. Takto zmíněná e-mailová zpráva je přitom součástí správního spisu, který měl městský soud k dispozici. Žalovaná proto byla povinna k těmto skutečnostem přihlédnout.

[13] Závěr městského soudu o neurčitosti stěžovatelovy žádosti ze dne 23. 3. 2016 o přezkum prvostupňového rozhodnutí je zcela v rozporu s obsahem správního spisu. Stěžovatel přitom i při jednání před městským soudem sdělil pracovníci žalované konkrétní otázky a odpovědi, které byly podle jeho názoru v testu chybně vyhodnoceny, a uvedl i důvody, ze kterých dané hodnocení považuje za nesprávné. Žalovaná i městský soud neopodstatněně zúžily rozsah přezkumu prvostupňového rozhodnutí zavádějícím tvrzením o neurčitosti stěžovatelovy žádosti o přezkum. Takové tvrzení však při konfrontaci s obsahem správního spisu nemůže obstát. Je třeba vzít v potaz veškerý obsah správního spisu ke dni vydání rozhodnutí žalované.

[14] Stěžovatel dále namítá, že se městský soud opomněl vypořádat s žalobní námitkou ohledně nutnosti zkoumání, zda otevřené testové otázky byly formulovány podle současného stavu vědeckého poznání správně, logicky a jednoznačně. Obdobně nesprávně postupoval městský soud i stran žalobní námitky nesprávné osoby hodnotící správnost stěžovatelova testu. Stěžovatel mohl legitimně očekávat, že test bude opraven právě paní P.,

pokračování

jakožto jeho cvičící. Konečně městský soud nezohlednil ani stěžovatelův argument, že se žalovaná ani správní orgán prvního stupně neřídily základními zásadami veřejné správy.

[15] Městský soud rovněž nesprávně zamítl veškeré stěžovatelovy důkazní návrhy. Stěžovatel přitom shledává absurdní jeho argumentaci, že navržené důkazy by mohly jen stěží přinést něco nového nad rámec skutečností již podchycených ve správním spise, neboť u důkazu výsledkem svědka nelze obsah jeho výpovědi předjímat.

[16] Interpretace ustanovení § 50 odst. 7 zákona o vysokých školách, tak, jak byla podána městským soudem a žalovanou, je v ohledu rozsahu přezkumu prvostupňového rozhodnutí rozporná s aplikovatelnými zásadami a principy dobré správy. Podle stěžovatele jsou i univerzitní orgány povinny rozhodovat v souladu s obecnými principy správního řízení a vydávat správní akty, jejichž obsah bude splňovat formální i materiální náležitosti kladené na vrchnostenský akt (v čemž stěžovatel odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 6. 2013, č. j. 22 A 166/2011 – 56, a na rozsudek městského soudu sp. zn. 9 Ca 384/2007). Stěžovatel proto uzavírá, že bylo povinností správního orgánu prvního stupně i žalované zjistit, zda stanovený standard pro úspěšné vykonání zkoušky z předmětu Oceňování podniku II alespoň s hodnocením „3“ byl u stěžovatele naplněn.

[17] Podle stěžovatele se městský soud v napadeném rozsudku odmítl zabývat věcí samou, zejména pak žalobním bodem, že žalovaná nepřihlédla ke všem tvrzeným skutečnostem, nezjistila úplně skutkový stav věci, z provedených důkazů vyvodila nesprávné závěry a tvrzení správného zodpovězení konkrétních otázek zůstalo zcela opomenuto.

[18] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 As 79/2011 – 120, stěžovatel vyvozuje, že součástí řízení podle § 50 odst. 7 zákona o vysokých školách musí být v případech, kdy je to namítáno, nebo kdy pochybnost o tom v řízení jinak vyjde najevo, i věcné posouzení, zda osoba test podstupující správně odpověděla na otázky či zkušební úlohy při zkoušce, včetně případného posouzení, zda zadané otázky či úlohy byly podle současného stavu vědeckého poznání formulovány správně a zda byly logicky a jazykově formulovány dostatečně jednoznačně. Ačkoli městský soud v napadeném rozsudku údajně z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu vycházel, dospěl ke zcela opačnému závěru. Pominul přitom, že v předmětném správním řízení byly jasně označeny odpovědi, jejichž bodové ohodnocení považuje stěžovatel za nesprávné (a z jakého důvodu).

[19] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud provedl všechny důkazy, které byly stěžovatelem navrženy již v řízení před městským soudem.

[20] Žalovaná pro účely vyjádření ke kasační stížnosti odkázala plně na své vyjádření k žalobě.

[21] Kasační stížnost je přípustná.

[22] Kasační stížnost je důvodná.

[23] Při posuzování důvodnosti kasační stížnosti přistoupil Nejvyšší správní soud nejdříve k vypořádání stěžovatelem namítaných důvodů nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť z povahy věci taková vada vůbec brání věcnému přezkumu soudního rozhodnutí.

[24] Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu rozeznává dvě typové příčiny nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí, kterými jsou nesrozumitelnost a nedostatek důvodů rozhodnutí. Kategorii nesrozumitelnosti soudního rozhodnutí přiblížil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25, kde uvedl, že *„[r]ozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud z něj nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení jeho rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat, nebo pokud z něj nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, nebo pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu či pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z nich nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl, a v některých jiných speciálních případech.“* Pokud jde o nedostatek důvodů soudního rozhodnutí, je tento dán buď nevypořádáním všech žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007 – 111, či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73), tj. nedostatkem důvodů právních, nebo na druhé straně nedostatkem důvodů skutkových (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 1 Afs 149/2004 – 44, či rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75).

[25] V první řadě je nutné uvést, že městský soud zdůvodnil odhlédnutí od e-mailové komunikace obsahující vymezení nesprávně bodově ohodnocených testových otázek jednak tím, že přezkumu ve správním soudnictví nemohou být podrobeny zejména vědomosti studenta, zadání zkušebních otázek či způsob hodnocení výkonu studenta, jednak i tím, že rozsah přezkumu prvostupňového rozhodnutí určil sám stěžovatel obsahem žádosti o přezkoumání (který dle zjištění městského soudu zahrnoval většinou popisný text co do konkrétních námitek obecný a nekonkrétní, přičemž stěžovatel žádal toliko o přezkum správnosti testu, aniž by jakkoli věcně a konkrétně uvedl a zdůvodnil, proč daný test, jednotlivé testové otázky nebo jejich hodnocení považuje za nesprávné). Z tohoto je zřejmé, že městský soud záměrně nepřihlédl k obsahu e-mailové komunikace a tento svůj postup zdůvodnil. Nemůže se tedy jednat o opomenutí žalobní námítky. Správnost tohoto právního názoru ostatně stěžovatel zpochybňuje v kasační stížnosti.

[26] V důsledku výše popsaného právního názoru městského soudu nemůže být úspěšná ani kasační námitka, že se městský soud opomněl vypořádat s otázkou nutnosti zkoumání, zda otevřené otázky byly formulovány podle současného stavu vědeckého poznání správně, logicky a jednoznačně. Důsledky městským soudem zaujatého názoru ohledně rozsahu přezkumu prvostupňového rozhodnutí (a potažmo i rozhodnutí žalované) totiž

pokračování

logicky vylučují důvodnost příslušné žalobní námitky, která byla takto implicitně vypořádána.

[27] Ani žalobní námitku, dle níž byl předmětný test stěžovateli opraven osobou odlišnou od jeho cvičící, městský soud vypořádat neopomněl. V závěru str. 6 napadeného rozsudku totiž při vypořádání této žalobní námitky cituje z odůvodnění rozhodnutí žalované a dodává, že „[n]ení relevantní, zda test hodnotila žalobcova cvičící nebo jiný kompetentní zaměstnanec katedry. Z žádného právního předpisu či Studijního a zkušebního řádu Vysoké školy ekonomické v Praze totiž nevyplývá, že by hodnotitelem testu měla být konkrétní osoba. Naopak lze pokládat za běžnou praxi, že zkoušení a opravování písemných testů se dělí mezi více vyučujících. Žalobce ani neuvádí žádné argumenty, jaký vliv mohla mít na rozhodnutí ve věci samé či vyhodnocení testu skutečnost, že test neopravovala jeho cvičící. Ani tuto námitku proto neshledal soud důvodnou.“

[28] Stěžovatel dále namítal, že se městský soud nezabýval jeho námitkou rozpornosti postupu správního orgánu prvního stupně a žalované se základními zásadami veřejné správy. V úvodu své žaloby namítal „porušení základních zásad činnosti správních orgánů plynoucích z ust. § 2, § 3, § 4, § 6 a § 7 správního řádu a porušení jeho základních práv zaručených ústavním pořádkem“, což dále konkretizoval tak, že v případných pochybnostech o správnosti vyhodnocení testových odpovědí „je třeba dle základních zásad veřejné správy postupovat ve prospěch žalobce, což se v předmětném případě nestalo.“ Dále stěžovatel v žalobě namítl, že „[s] ohledem na skutečnost, že SZŘ VŠE postup pro přezkoumání hodnocení testu neupravuje, je povinností žalované, aby vzniklou situaci s ohledem na § 177 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), řešila v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů obsaženými v § 2 až § 8 správního řádu...“. Městský soud k tomuto (ovšem nepřímě) na str. 6 napadeného rozsudku uvedl, že „dle § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách rektor posuzuje z úřední povinnosti toliko možný rozpor rozhodnutí se zákonem, vnitřním předpisem veřejné vysoké školy nebo její součástí. Správnost rozhodnutí se naopak posuzuje pouze v rozsahu námitek uvedených v žádosti o přezkum rozhodnutí (srov. § 89 odst. 2 věta druhá ve spojení s § 180 odst. 1 správního řádu)“ a dále na téže straně napadeného rozsudku, že „[s]oud proto nemůže vytýkat rektorce, že na neurčité námitky odpověděla rovněž obecně. Bylo by totiž absurdní, pokud by měl rektor podrobně a v celém rozsahu přezkoumávat správnost hodnocení všech otázek sporných zkoušek z úřední povinnosti bez ohledu na námitky. Studentovi by v takovém případě stačilo namítnout, že zkouška nebyla vyhodnocena správně, a rektor by byl povinen provést detailní rozbor celého testu, včetně hodnocení zadání, klíče a studentových odpovědí. Jelikož žalobcova žádost o přezkum ze dne 23. 3. 2016 byla zcela neurčitá, soud shledal napadené rozhodnutí ve vztahu k hodnocení zkoušky za dostatečně odůvodněné a korespondující obsahu žádosti o přezkoumání.“ Konečně městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že „[l]ze shrnout, že předmětem přezkumu rektorky byla žádost o přezkoumání rozhodnutí děkana (resp. její obsah), nikoli jiné skutečnosti, zejména ne obsah neformálních kontaktů žalobce s vyučujícími. V žádosti žalobce žádné konkrétní chybně hodnocené otázky (odpovědi) testu neidentifikoval.“

[29] Nejvyšší správní soud dospěl s ohledem na posledně uvedené k závěru, že se městský soud s námitkou rozporu postupu žalované se základními zásadami činnosti

správních orgánů vskutku nevypořádal. Ve světle stěžovatelem uplatněných žalobních námitek shledává Nejvyšší správní soud citelnou právě absenci zvážení, zda městským soudem shledaná „popisnost a obecnost“ stěžovatelovy žádosti o přezkum prvostupňového rozhodnutí dosahuje takové intenzity, že ani s užitím stěžovatelem odkazovaných základních zásad činnosti správních orgánů (zejména zásady vstřícnosti, materiální pravdy, se současným přihlédnutím k poučovací povinnosti dle § 4 odst. 2 správního řádu) nelze přihlédnout ke zjevné příčině podání žádosti o přezkum prvostupňového rozhodnutí. I tehdy, odhlédl-li by Nejvyšší správní soud od ustanovení § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách, dle něhož se na rozhodování o právech a povinnostech studenta nevztahují obecné předpisy o správním řízení (zatímco městský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku bez dalšího v otázce rozsahu přezkumu prvostupňového rozhodnutí opřel o ustanovení § 89 odst. 2 ve spojení s § 180 odst. 1 správního řádu), byl by městský soud býval povinen k řádně uplatněnému žalobnímu bodu v odůvodnění napadeného rozsudku dostatečně ozřejmit, proč v daném případě byla „obecnost a popisnost“ stěžovatelovy žádosti o přezkum neodstranitelnou překážkou zahrnutí stěžovatelem odkazované e-mailové komunikace (obsahující mj. přesné vymezení sporovaných hodnocení testových otázek) do rozsahu přezkumu prvostupňového rozhodnutí. Městský soud v napadeném rozsudku na předmětnou stěžovatelovu žalobní námitku nereagoval explicitně, ani nepředestřel takovou konkurenční argumentaci, která by důvodnost námitky implicitně vyvracela. Napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[30] Nad rámec nezbytného odůvodnění Nejvyšší správní soud podotýká, že městským soudem vzpomínané závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 As 79/2011 – 120, nelze bez dalšího vztáhnout na problematiku rozsahu (soudního) přezkumu klasifikace vysokoškolské zkoušky (či její součásti), neboť v citovaném rozsudku šlo o přezkum rozhodnutí v rámci řízení o přijetí k vysokoškolskému studiu. Přílehlavějším se jeví odkaz městského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2009, č. j. 9 As 1/2009 – 141, neboť v onom případě byla skutečně jednou z otázek správnost klasifikace (byť státní závěrečné) zkoušky, nicméně i zde je třeba mít na zřeteli, že jedním z nosných argumentů zmíněného rozsudku byla problematičnost případného přezkumu klasifikace s ohledem na neveřejnost klasifikační porady zkušební komise, neopakovatelnost skutkových okolností zkoušky (či její části), ústní forma zkoušky apod., jelikož naproti tomu v nynější věci se nejednalo o státní závěrečnou zkoušku a forma testu byla písemná. Do jisté míry lze vycházet i z některých závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2014, č. j. 6 As 68/2012 – 47, opět však s výhradou, že tam posuzovaná otázka rozsahu přezkumu rozhodnutí správního orgánu se vztahovala k rozhodnutí o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky, kteréžto vychází z odlišné právní úpravy (která výslovně zahrnuje do rozsahu přezkumu i „výsledek“ maturitní zkoušky), než je tomu v případech klasifikace vysokoškolských zkoušek.

[31] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, pročez v souladu s § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[32] Jelikož Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti, je v tomto případě efekt ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s., podle

pokračování

kterého je městský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí, z povahy věci limitován. Přesto je vhodné předeslat, že po posouzení (a v závislosti na jeho výsledku), zda nepřihlédnutí žalované zejména ke stěžovatelem odkazované e-mailové komunikaci bylo souladné se základními zásadami činnosti správních orgánů, bude případně na místě zabývat se otázkou mezí soudního přezkumu správnosti hodnocení odpovědí na testové otázky, jež jsou zadány jako součást zkoušky z předmětu vyučovaného v akreditovaném studijním programu vysoké školy.

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. v novém rozhodnutí městský soud.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. srpna 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu